

Painos 7093

TOVERITAR

AMERIKAN SUOMALAI-
TEN TYÖLÄISNAISTEN
XX N EN KANNATTAJA

ORGAN OF THE FINNISH WORKING WOMEN IN AMERICA

No. 40

Tiistai, Lokak. 14 p.—Tuesday, Oct. 14

1919—Yhdeksäs Vuosik.

Terrorismin kauhuja terästeollisuus-lak- koalueella

"Alkoivatko teräskorporaatiot sodan meitä vastaan. Ampuivatko he meitä?" huudahti terästyöläisiä järjestävän komit. puheenjohtaja John Fitzpatrick senaatin tutkijakomitean edessä. "Katsokaa tätä kuvaa ja päättäkää itse. Tuollaisena me löysimme organisaatorajamme Mrs. Fannie Sellinsin sen jälkeen kun yhtiön pysyhyurtat olivat lopettaneet ampuamisen.

"Tahdotteko tietää, miten se tapahtui? Tämä nainen seisoi lähellä, missä 60-vuotias vanhus seisoi lakkovähdissä. Mrs. Sellins näki yhtiön pysyhyurttien ampuvan tuon vanhuksen kuoliaaksi. Hän näki myös joukon lapsia juoksevan ampumalinjalle erästä pihasta ja hän juoksi heitä kohden, kokosi heidät sylinsä ja kuljetti heidät suojaan hurttien luotisateelta. Kuului käsky: 'Tappakaa tuo nainen myöskin!' Ja pysyhyurtat ampuivat hänet kuoliaaksi. Kaupungin majuri, joka on koko kaupungin esivalta, pidätti murhaajan \$2,500 takausta vastaan, mutta hän pidätti myös yhden meidän miehistämme \$3,000 takausta vastaan sen tähden, että hän yritti pitää puhetta terästyöläisille."

Porvarillisten päivälehtien reportterit, jotka olivat seuraamassa tutkijakomitean kuulustelua, eivät ole puhuneet tästä raakamaisesta naisen murhasta mitään, eivätkä he ole tiedottaneet lehtiensä lukijoille myöskään Fitzpatrickin kertomusta neljän lakkolaisen kylmäverisestä murhasta, jonka Standard Steel Car yhtiön hurtat suorittivat. Porvarilliset päivälehdet eivät puhu mitään niistä raakuuksista, joita yhtiöiden hurtat ja Pennsylvanian valtion kasakat harjoittavat rauhallisia, aseettomia lakkolaisia vastaan. Ne eivät kerro että Pennsylvanian teräslakkoalueella riehuu julma sota, jossa hyökkääjät ovat aseettomia kaikilla mahdollisilla murha-aseilla ja työläiset — ne joita vastaan terästrusti kaikkein voimakkein hyökkää — ovat rauhallisia, aseettomia, lainkuuliaisia ihmisiä.

Tuskin koskaan ennen on kapitalismin ahneus mennyt niin pitkälle kuin tässä lakossa, tukahduttaakseen työläisten kaikki inhimilliset ja perustusläilliset oikeudet. Eräs silminnäkijä kertoo, että kaikkia tehtaita 15 mailin matkalla Pittsburgista Clairtoniin (alue, jossa on useita maan suurimpia terästehtaita), ympäröivät suuret joukot deputteiksi vannotettuja pysyhyurtia varustettuina raskailla pyssyillä, kuulavöillä, revolvereilla ja pampulla. Jokaiseen tehtaatseen joltavan portin luona seisoo yksi tai useampia koneetukkeja, joiden ympärillä tavallisesti on puolitusinaa miehiä, useat niistä poliisin pukimissa, toiset ilman varsinaista poliisin virkapukua, mutta kaikilla heillä ään deputi-

(Jatkoa toisella sivulla)

Terästrustin pysyhyurttien uhri Mrs. Fannie Sellins.

Työn arvo ja oikeus yhteiskunnallisena voimatekijänä

Kysymyksen: mitä on työ? olisi oikeutettua vastata: elämää! Ilman työtä ei ihmiselämäkään kauan voisi jatkua. Olettakoon pois kaikki mitä työ on ihmiskunnalle tuottanut — henkiset ja taloudelliset rikkautet ja ihmiskunta olisi alkuperäisellä elämästeella, ilman vaatteita, ilman kulttuuria!

Työ on elämän perustus, kaiken rikkauten luoja, sen alkusyy ja siis sellaisena arvokas ihmiskunnalle.

Porvarilliset talousteitelijät ovat aikoinansa väittäneet, että kapitaali — pääoma, tuo arvoja samoin kuin työkkin. Se on kuitenkin narrin väite. Koottakoon kaiken maailman pääoma yhtiön ja eristettäkään se työstä, niin se ei kasva penniäkään lisää — sen arvo vain alenee.

Työ on pääoman äiti. — Työ on synnyttänyt pääoman ja ilman työtä ei pääomalla myöskään ole mitään arvoa.

Ei voida puhua mitään yksilöllisestä työstä. Kunkin yksilön työ on pieni murto-osa, joka liittyy yhteistyöhön ja sen tuloksesta ovat ihmiskunnan ne rikkautet joita katseemme jokaisella askeleella kohtaa. — Yhteisen — siis yhteiskunnallisen työn tuloksesta on ihmiskunnan kulttuuri!

Työ on luonteeltaan kommunistista — yhteiskunnallista. Työn tuloksien pitäisi olla samoin. Niin ei kuitenkaan nykyään ole. Työn tulokset — sen luomat rikkautet ovat, väärään järjestelmään perustuen yksilöllistä omaisuutta. Siinä on työn luonteen vastainen ristiriita, josta ristiriidasta johtuu työn väärä arvostelu.

Onhan yleisesti ollut vallalla käsite työn läpeällisyydestä — etenkin kovan ruumiillisen työn. Työtä halveksitaan siksi — että sen tulokset eivät voi väärään omistusjärjestelmän vuoksi, hyödyttää työn tekijää — vaan kokonaan sellaista joka ei tee itse työtä — usein halveksii sitä. Vanhaan aikaan tekivät orjat työn, orjien omistajat omistivat työn tulokset. Keski-ajan maanorjuuden vallitessa oli asiailaita samoin. Noiden orjatuotantokausien äpärä, nykyinen kapitalistinen tuotantokausi, peri vanhemmiltaan saman luonteen väärän omistusoikeuden työn tuloksiin. Se sitoi palkkatyöjärjestelmällä, omistamattoman luokan (työntekijät) omistavan luokan (pääoman omaajain) orjiksi.

Marxin kuuluisa yhteiskunta-teoria jakaa yhteiskuntarakenteen kolmeen osaan: pohjakerroksen muodostavat taloudelliset olot. Tämän pohjakerroksen kannattamana lepäävät poliittinen ja juridinen yhteiskuntakerros. Kun siis työ on taloudellisen elämän lähde, on työ vallan kannattaja koko yhteiskuntarakennuksessa. Yhteiskuntataloudelliset olot perustuvat nykyisessä kapitalistisessa yhteiskun-

(Jatkoa toisella sivulla)

NYKYISYYDEN LAULU

(Katkelmä Keski-Karjalan Osuusliikkeen kesäjuhille 10-8-19 omistettusta juhlarunosta.)
Kirj. Pietari Salmenoja.

Jo vihdoin alkoi nousta öinen kansa
ja silmät aukoi kauan nukkuneet.
He, jotka pitkään mukkui luolissansa
ja joilta viljan vuoti kyynleet,
he tajusivat: mit' ei yksin jaksaa,
se sadan voimilla ei paljon maksa,
sen satain kerta niinkuin leikein teet.

Nyt auki ukset, poissa raskas huoli,
tuo, joka syöntä kalvavana söi,
tuo luhu pelkuruus, min myrkykynuoli
jokaiseen jaloon rintaan haavan loi
nähdessä, kuinka riutuvi noin tuhat,
kun sitä pistää pilkka, iskee uhat
ja murheen musta vilja heilimöi.

Niin, kiitos sulle, yhteistoimen henki
kun pienet pirstoumat yhteen loit
ja näytit, että halpa ihminenki
on ihminen, kun tahdon sille loit,
kun heräitit sen oman arvon tuntoon
ja itsetuntohon ja työnsä kuntoon —
Ne paraat lahjat, mitkä hälle soit.

Ne paraat lahjat ja ne kallehinta,
ne sisimpääsi kätke ymmärtäin.
Nyt tiedämme jo, mik' on onnen lintu,
nyt jaksamme jo seistä myrskysäin
yksi' kaikkein ja kaikki yhden tähden —
— vaikk' viime päivän edessämme nähden —
rohkein otsin, suorna, pystypäin!

Oi kallis yhteistyö, sä luoma meri
miljoonain mitättömäin pisarten,
maa, kansa olkoon eri, heimo eri,
sun valtakuntasi on yhteinen,
sä kerran suljet kaikki pyhään piiriin,
sun lippus nousee ylipäähän viiriin —
pian, pian jos näkisimme päivän sen.

Sen päivän riemullisen, suuren armaan,
niin ihanan kuin suvi-aamun tään,
kuin syleilystä sumuharson harmaan
ikuinen aurinko käy välkkymään,
sen päivän, jolloin pois on sorto, voima,
on murtumaton veljeyden voima
ja usko yhteistyöhön ylevään.